

Magyarpolány Kálváriáján

A fantasztikus Csurgó-kút

Felhő, villám, napocska. El kell ismerni, hogy nem könnyű néhány fix grafikai elemmel egy ország napi időjárását bemutatni – ezek egymás közötti aránya most a napsütés javára dőlt el. Tegnap még cikázott a gondolat: milyen mátrai túra legyen? Markaz felé több lesz a garantált látnivaló... És volt minden, de minden!

AZ EGYKORI LŐTÉREN

Először meg kellett nyitni a pipacsévadot a Sár-hegy tövében, majd engedni az abasári kápolna hívásának, hogy az otthon kapkodva összepakolt reggelit méltósággal elkölsük mellette. Úgy találtuk, hogy erre, a Mátraalján sántít az a sok felhő az előrejelzésből.

Csakhamar felfelé bandukoltunk a Markaz felletti bozótosban a rom jelzésem, közben „rajtakaptunk” két gyíkot légyott közben a „Nagy Markazi Kövön”. Lélegzetviszafojtva kattintgattunk. Csak annyi történt, hogy egyszer a kisebbik arrébb helyezte a lábát – nem egy idegeskedős páros volt. Amikor ezek fényképezésébe tökéletesen belefáradtunk, jött a kimerítő agárkosbor-támadás. Folyton csak villogtak a fűből: Én szebb vagyok, nem olyan csapzott, mint az ott!

No, de itt a Tatár-mező, ami az érintetlen, durvatörmelékes hegyláb felszín-képződés egyik szépen fennmaradt példája. A kerítésen megtaláltuk a széles folytonossági hiányt – mint az őzikék –, és szétnéztünk az egykor katonai gyakorlóterepként használt hegylábban. Árkok, sáncok, golyóbiskövek, csodálatosan virágzó cserjék és fák kábítottak bennünket – és egyben kárpótoltak, ugyanis a csodálatos kömezőket nem találtuk.

Úgy döntöttünk, hogy az őzek nyomaiba lépve küzdjük vissza magunkat a Vár-patak völgyébe. Nem lett könnyű a feladat, mert minden volt, csak egyenes és kiszámítható nem. Egyre erősebben kívántuk, hogy az őzek és egyéb patások nyomvonalát a patak vezérelje, de errefelé ők nem sok vízzel élhetnek...

Pipacsok a Sár-hegy tövében

Gyíkok légyottja...

Markazi tatár bifsztek és mindhalálíg kötenger

A MÁTRAI ANDEZIT TARTÓS KEMÉNYSÉGE...

A VADREGÉNYES VÁR-VÖLGYBEN

A virgonc patak csobogása már egész messziről is hallatszott, a mederbe nézve aztán elégedetten nyugtáztuk a vízszintet. Folyásiránnyal szemben haladva a patak által szállított vagy a hegyről

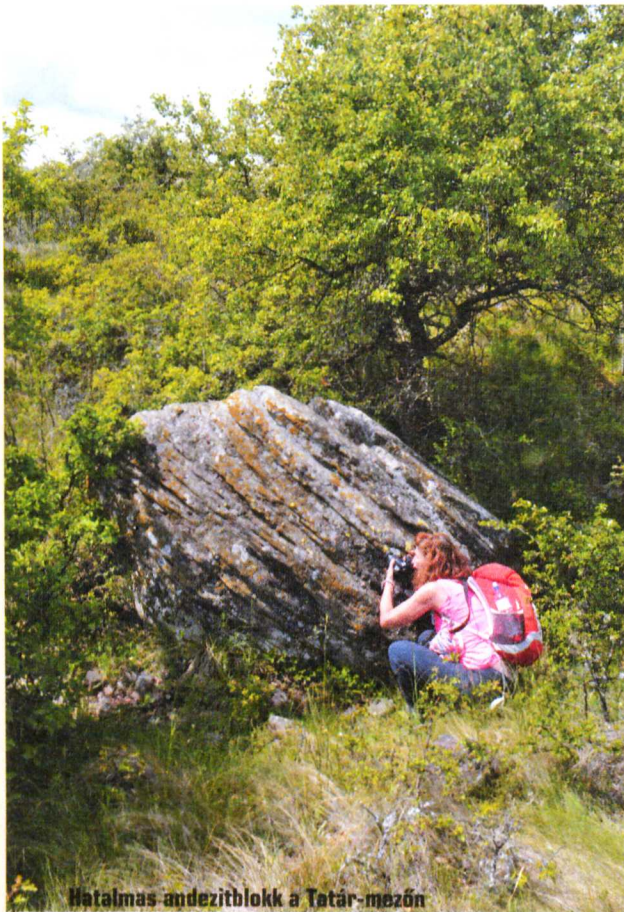
lebukfencezett sziklahalmokat fotóztuk, nem beszélve azokról a görgetegekről, amiken gyakorlatlan locsogott le a víz. A térképen is jelzett erdészeti útról történő letérést kellemes változásként tapasztaltuk meg, mert a körülbelül negyedrangú erdei utat már emberek sem járják.

A patak is nemsokára „másodlagos” mederben folydogált, mert nem a főágon haladtunk. A napsütés nagyszerűen felerősödött, így a nagy bükkfák alá is jutott a fényéből. A sugarak közül néhány szerencsés a hűvös víztükrön is futkározhatott.

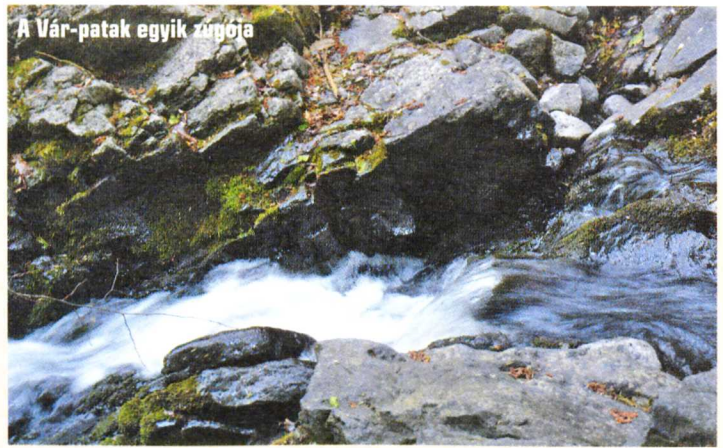
Voltak sikeres átkelések, átlábalások, majd – csodák csodája! – megpillantottam azt a felfelé tartó utat, amin – minőségéből ítélve – egykor is csak nagy nehézségek árán járhattak. De a térképen szerepelt, és mi sem izzadtunk bele.

MAGASLATI ANDEZITEN

Nyeregben éreztük magunkat – a Markazi-nyereg közelében voltunk.

Hatalmas andezitblokk a Tatár-mezőn

A Vár-patak egyik zúgója

A Vár-patak völgyében

Kellemes, laza, lefelé tartó gyaloglásnak gondoltam túránk hátralévő részét, ám sem laza, sem lefelé tartó nem volt. Ráadásul jó pár órába is beletelt, s tényleg a fülünkön jött már ki a sok kő...

A közeli képesfa máris fenntartotta a pezs-gést. A törzsére erősített keretben olvasható vers írója Szűz Mária áldásáról biztosított, mert ide eltűrázva sokat tettél az egészségedért. A képesfa lúpéva tartat a divattal. Gimnázium Mária-nak kereszteltük a portrét, ugyanis szemből Mária, jobbról vagy balról szemlélve Jézus Krisztus néz a fűrkészőre.

A csodálatos erdőben egyre csökkenő amplitúdóval hullámozza ereszkedtünk a Markazi-vár felé. Közben a göcsörtös tölgyek alját selymes fű borította, amiben vigyorgott a kutyatej. A cso-

A Szűzanya támogatja a testmozgásodat!

dálatos erdő félúton „eltűnt”, mert a növekvő felhőzet bekebelezte a Napot. Ezzel együtt a színek is, huss, elszürkültek. És egyre több lett a kő. Már a gerinc tetejét is helyben felaprózódott andezit borította, viszont gyakran jó kilátás esett a szomszédos hegyekre és a távolabbi Kékesre.

A Hegyes-tetőn vettünk észre, hogy a quadnyomok eltérítettek a jelzett útról, viszont így lett egy rendkívüli felfedezésünk. Lefelé tartva megtaláltuk a „Mátrea adománygyűjtő perselyét”. Egyszer Ausztriában láttam egy éppen ekkora vasalt adománygyűjtő dobozt egy templomban, te-tején éppen ilyen keskeny réssel, mint a most fel-leltnél.

A rendkívüli terepen lefelé igyekeztünk a rom jelzésre, amikor egy ponton – ahol néhány fát kicsavarhatott a

szél az idők során – megnyílt a lombkorona, és térképszerűen feltárult Markaz, annak ke-rek tava és a visontai hőerőmű, amelyet egy-kor Jurij Gagarinról neveztek el. Az ösvényt el-csüptük, s onnan szinte derékig elmerültünk a kötengerekben. Ennyi szépség után Markaz sze-gény váraprósága csak futó kalandot jelentett.

Sokan szóvá tehettek már a kálváriastációk kötélátlának összetört állapotát, amelyeket gon-dos kezek egykor a várba vezető hosszú, rendkí-vül köves ösvény köveire erősítettek. Ugyanazok a gondos kezek mostanra sok táblát összeragaszt-tottak és ismét felerősítettek.

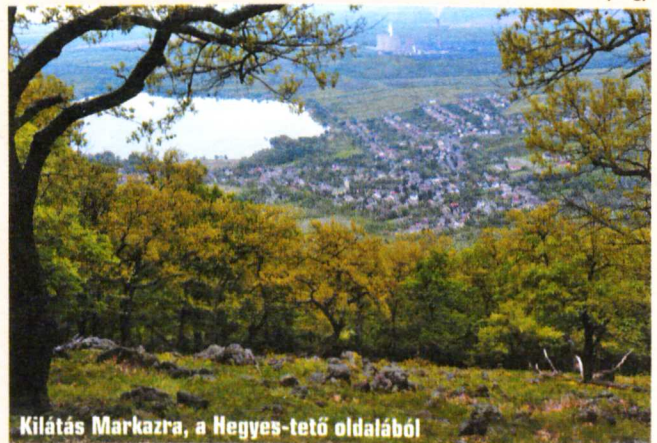
A beborult ég jelezte, hogy kicsit elhúztuk a tú-rát – éppen megúsztuk volna, ha jobban beoszt-juk az időnket. Jött az eső szele, de inkább azért siettünk lefelé, mert már túladagoltuk az ande-zitet – főleg a talpunk táján. Az eső felpezsdítet bennünket, és ismét sikeres próbát tettünk vil-lámgyors esővédőbe öltözésből.

Túrázni mindenképpen kő!

Harsáczki György

A csodálatos „persely-kő”

Kilátás Markazra, a Hegyes-tető oldalából